

Het schoolreisje

Voor de ingang van de school was het een drukte van jewelste. Groep zeven ging op schoolreis.

Meester Joost Wagner overzag de chaos en zuchtte diep. Ouders stonden volop met elkaar te kletsen, kinderen renden heen en weer, bewonderden elkaars rugzakken, keken hoeveel snoep en drinken iedereen bij zich had en maakten een hels kabaal.

Het was Joosts eerste schoolreis en hij was nog zenuwachtiger dan zijn kinderen.

Vannacht had hij erover gedroomd.

Hij zag zichzelf vertrekken met achtentwintig kinderen en terugkomen met veertien. De helft was hij kwijtgeraakt in het pretpark. De andere helft, die hij dan wel thuis had weten te brengen, stapte uit de bus met gebroken armen en benen, kapotte brillen en gescheurde kleren.

Hij was gillend wakker geworden en zijn vrouw had lang op hem moeten inpraten. ‘Toe nou, Joost. Het zal heus wel meevallen.’

‘Het zal helemaal niet meevallen,’ had hij geroepen. ‘Gwen klimt natuurlijk in alle bomen die hij tegenkomt en Richard zit tijdens de busreis de meiden weer te pesten. Nina zal dat niet op zich laten zitten en hem een paar flinke rammen verkopen. En als we naar huis gaan, zijn Fleur en Jeske on-

vindbaar, want die doen toch altijd precies wat ze zelf willen. En als Koen en Martijn beginnen, dan...'

'Rustig nou!' riep zijn vrouw. 'Je overdrijft. Echt waar, je zult zien, het wordt heel gezellig. Het komt gewoon omdat het je eerste schoolreisje is. En je gaat toch niet alleen? Er gaan nog twee ouders mee.'

'Ook dat nog!' riep Joost. 'Zien ze meteen dat ik dat stel niet in de hand heb.'

'Onzin. Op school gaat het toch ook prima.'

'Ja, op school! Maar een pretpark is heel iets anders. Ik had er nooit aan moeten beginnen.'

'Natuurlijk wel,' zei zijn vrouw. 'Je ziet altijd als een berg op tegen nieuwe dingen. Laatst, toen je op bezoek bent geweest in die grote bloemenkwekerij, verliep het toch ook goed?'

'Dat was hier in het dorp. Dat is heel iets anders. Trouwens, toen liep Harm-Peter ook ineens dwars door de bloembedden heen en heeft voor dertig euro aan hyacinten kapotgetrapt.'

Na een uur was hij eindelijk weer in slaap gevallen. Nu stond hij hier, voor de school, te midden van een lawaaierige menigte.

Kalm blijven, dacht hij almaar. Kalm blijven, dat is het enige wat helpt.

'De bus!' gilde Grietje. 'Daar is de bus!'

De kinderen stormden naar de stoeprand.

'Achteruit!' commandeerde meester Joost. 'Niet te dicht bij de stoep.'

De bus kwam langzaam tot stilstand en meteen begon het gevecht om binnen te komen. De meester worstelde zich

door de meute naar de ingang en riep: ‘Wat hebben we afgesproken?’

De kinderen weken uiteen en lieten hem door.

Gwen en Richard glipten snel de bus in en renden naar de achterste bank.

‘Terug jullie!’ riep Joost. De jongens deden of ze hem niet hoorden en zaten al achterstevoren op de bank naar hun ouders te zwaaien. De meester beende de bus door en stuurde de twee kinderen terug naar de uitgang. Moppend stapten Gwen en Richard uit.

Joost ging nu op het trapje staan en liet de kinderen twee aan twee naar binnen.

Achterin barstte het gevecht los om de laatste bank. Nina en Vanessa waren daar als eersten aangekomen en wilden de bank vrijhouden voor een paar andere meiden.

Gwen en Richard pikten dat niet en probeerden de twee meisjes van de bank te trekken. Gwen draaide de arm om van Vanessa, maar Nina verdedigde haar vriendin moedig. Ze gaf Gwen een stomp in zijn maag, smiet hem in het gangpad en ging boven op hem zitten. Richard probeerde Gwen te bevrijden, maar aangezien Nina nogal stevig was, lukte het hem niet Gwen onder haar vandaan te trekken.

‘Ik stik bijna!’ riep Gwen. ‘Ga van me af, olifant!’

‘Wát zei je daar?’ vroeg Nina. Ze kwam even iets omhoog en liet zich weer met een plof boven op Gwen vallen.

‘Auoeoeoe!’ Gwen snakte naar adem.

‘Wat zei je dat ik was?’ vroeg Nina en ze maakte aanstalten om zich nog een keer op hem te laten vallen.

‘Je bent...’ hijgde Gwen, ‘je bent... je bent...’

‘Nou, wat ben ik?’

‘Een... klein lief slank dennetje.’

Nina gromde tevreden en stond op.

Toen meester Joost achter in de bus kwam, lag Gwen nog steeds bij te komen in het gangpad. Hij trok hem overeind en zei: ‘Gwen, in een bus zit je meestal op een bank en lig je niet op de grond.’

‘Ja maar, meester, dat wilde ik ook maar dat stomme kind...’
‘Meester!’ gilte Nina. ‘Hij begon! Hij heeft Vanessa bijna uit elkaar gerukt.’

‘Nou, nou,’ antwoordde Joost, ‘dat valt wel mee. Ze leeft nog.’
‘Kom op,’ siste Richard tegen zijn vriend. ‘We kunnen er nog bij.’

Hoewel de achterbank door vijf meisjes in beslag werd genomen, konden de jongens nog net in de hoek kruipen.

Nina protesteerde luid. ‘Meester, ik ga niet de hele reis naast Gwen zitten. Die martelt meisjes.’

Gwen tikte op zijn voorhoofd en vroeg: ‘Wie martelt hier wie? Ik ben net bijna verpletterd onder een tientonner.’

Bam! Daar had Gwen weer een dreun te pakken van Nina. Meester Joost pakte Nina bij haar arm en zei: ‘Naar voren jij. Daar is nog plaats genoeg!’

Verontwaardigd schudde ze haar hoofd. ‘Meester, Gwen is begonnen.’

‘Oké, dan gaat die ook voorin zitten.’

‘Als we nou beloven geen ruzie meer te maken,’ stelde Richard voor. ‘We houden ons echt rustig.’

Ineens werd Joost aan zijn jas getrokken. Achter hem stond Fleur.

‘Meester, Jeske huilt,’ zei ze. ‘Jeske wil naast mij zitten, maar er zijn nergens meer twee plaatsen naast elkaar vrij.’

De meester keek de kinderen op de achterbank een voor een aan. ‘Jullie mogen het hier proberen,’ zei hij. ‘Maar als het gedonder wordt, haal ik jullie hier allemaal weg.’

De kinderen juichten, terwijl de meester naar het midden van de bus liep. Daar stond Jeske te snikken.

Meester zag dat Koen en Martijn ieder op een eigen bank zaten. ‘Vooruit, Koen en Martijn, jullie kunnen best naast elkaar. Jullie zijn toch vrienden?’

‘Niet meer,’ zei Koen droog. ‘We hebben ruzie.’

Joosts mond viel open van verbazing. Koen en Martijn ruzie? Dat was onmogelijk.

‘Sinds wanneer hebben jullie ruzie?’ vroeg hij.

‘Vanaf tien voor negen.’

Joost keek op zijn horloge. ‘Negen uur,’ mompelde hij. ‘We moeten nu echt weg. Koen, jij gaat naast Martijn zitten. Als jullie om halftien nog ruzie hebben, dan mogen jullie apart zitten.’

Zwijgend stond Koen op en schoof naast Martijn op de bank. Martijn keek boos naar buiten, maar zei verder niets. Jeske en Fleur kropen bij elkaar en begonnen hun eerste reep chocolade op te eten.

De meester telde de kinderen: ‘19, 20, 21, 22, 23... wie is er niet?’

‘Ik, ik, ik,’ riep iedereen door elkaar.

‘Harm-Peter!’ krijste Nina.

De hele bus lachte. Het zou weer niet waar zijn. Harm-Peter kwam altijd te laat, dus nu ook.

Ineens kraakten de luidsprekertjes die boven in de bus zaten en klonk de stem van de chauffeur: ‘Meester, kunnen we rijden?’

Joost liep naar voren en zei dat er één kind nog niet was.

‘Hij komt eraan!’ riep Vanessa.

Alle hoofden draaiden zich naar achteren. Ze zagen Harm-Peter komen aanrennen. Wild zwaaiend met zijn armen en onverstaanbare dingen roepend. Hijgend kwam hij de bus binnen.

‘Waar bleef je nou!’ vroeg meester boos.

‘M’n rugzak, meester... ik was ’m vergeten... en toen... en toen...’

De chauffeur hield de microfoon vlak bij de mond van Harm-Peter, zodat de hele bus zijn verhaal kon horen.

‘...en toen... ben ik weer naar huis gegaan... en toen ik bijna hier was, keek ik nog even in mijn rugzak... en toen... toen... zag ik dat er niks in zat... m’n moeder had alles klaargelegd op tafel... maar ik was vergeten om het in de rugzak... en toen ben ik weer teruggegaan om...’ De hele bus gierde het uit.

‘Zoek maar gauw een plaatsje,’ zei Joost.

Terwijl Harm-Peter door het middenpad liep, begon iedereen te klappen. Hij stak zijn armen in de lucht alsof hij net een bokswedstrijd had gewonnen.

‘We kunnen,’ zei de meester tegen de chauffeur. Die startte de motor en langzaam reed de bus de straat uit, nagezwaaid door de ouders.

Meester Joost viel met een zucht neer op de stoel naast de chauffeur. Achter hem zaten de twee moeders die meedingen druk met elkaar te kletsen. Af en toe bogen zij zich even naar hem toe en boden hem een zuurtje aan, maar daarna praatten ze weer verder zonder op hem te letten. Joost sloot even zijn ogen. Kon ik maar even slapen, dacht hij. Ik ben zo moe.

Veel kans kreeg hij niet.

Fleur stond ineens naast hem met een grote zak snoep. ‘Dropje, meester?’ Gedachteloos nam hij er een.

Toen hij omkeek, zag hij dat iedereen inmiddels druk zat te kauwen. Enorme hoeveelheden drop, chips, kauwgom, zuurtjes, spekkies en andere lekkernijen waren uit tassen en rugzakken tevoorschijn gekomen en er ontstond een levendige ruilhandel.

Regelmatig werden hem snoepjes aangeboden. Hij voelde zich nog steeds zenuwachtig en at alles op in de hoop door het gekauw wat te kalmeren.

De chauffeur zette de radio aan en algauw zat iedereen mee te brullen met de nummers uit de toptien die door de bus schalden.

Toen ze met de bus over de grote brug bij Zaltbommel reden, probeerde hij nog iets uit te leggen over grote rivieren en uiterwaarden. Maar zijn uitleg werd al snel onderbroken door een spreekkoor onder aanvoering van Richard. ‘Geen les vandaag! Geen les vandaag!’

Moedeloos ging Joost weer zitten en verontschuldigde zich tegenover de twee moeders: ‘Ach ja, ik kan het me wel voorstellen. Het is ook een dagje uit, nietwaar?’ De moeders knikten en boden hem nog een zuurtje aan.

De verdere reis verliep vrij rustig.

Eén keer moest Joost ingrijpen, toen iedereen door de bus begon te lopen.

‘Op je plaats blijven zitten,’ riep hij door de microfoon. De meeste kinderen gingen braaf terug, behalve Gwen. Toen meester Joost dreigde hem voorin te zetten, schoot hij terug naar de achterste bank.

Het werd langzamerhand zelfs gezellig, vooral toen de kinderen door de microfoon een mop mochten vertellen. De leukste mop zou een prijsje krijgen, had de meester beloofd. Harm-Peter won. Hij vertelde een mop over Joost.

‘Onze meester liep door het bos en zag twee eekhoorns die naar hem wezen en om hem lachten. Nou, onze meester dacht, ik loop gewoon door. Maar even verderop zaten nog meer eekhoorns die hem uitlachten. Niks van aantrekken, dacht onze meester. Maar verderop zaten wel dertig eekhoorns naar hem te wijzen en om hem te lachen. Nou is het genoeg! dacht de meester. Hij liep erheen en vroeg: ‘Waarom lachen jullie zo?’ Toen antwoordde een van die eekhoorns: ‘Omdat we nog nooit zo’n gróte eikel hebben gezien!’

De kinderen gierden het uit. Joost keek onbeholpen om zich heen, maar toen hij zag dat de twee moeders en de chauffeur hartelijk meelachten, probeerde hij ook maar vrolijk te kijken. Met een wat zuinig lachje overhandigde hij Harm-Peter een reep chocola.

Die straalde helemaal en riep: ‘Goeie mop, hè mees!’ Joost knikte en ging weer op zijn plaats zitten.

Als troost kwamen de kinderen hem nog wat snoepjes brengen. Hij stopte ze in zijn zak, want langzamerhand begon hij misselijk te worden van dat gesnoep. Net als sommige kinderen trouwens. Vlak voordat ze bij het grote pretpark waren, moest de chauffeur stoppen omdat twee kinderen moesten overgeven.

Meester ging mee de bus uit en bleef bij hen in de berm staan. Hij keek wel de andere kant uit. Bang dat bij de aanblik van overgevende kinderen zijn maag ook zou omkeren. Met moeite hield hij zich goed.